

چکیده:

زمینه و هدف: افزایش میزان خوددرمانی یکی از مهمترین وقایع در سیستم بهداشت و درمان قلمداد می‌بود. متأسفانه با توجه به اینکه دانشجویان جزء قشر تحصیل کرده جامعه هستند. لذا این پژوهش با هدف بررسی آگاهی، نگرش و عملکرد دانشجویان دانشگاه علوم پزشکی گناباد نسبت به خود درمانی در سال ۱۳۸۹ انجام گردید.

روش کار: این مطالعه از نوع توصیفی بود که در آن جامعه پژوهش دانشجویان دانشگاه علوم پزشکی گناباد می‌باشند. روش نمونه‌گیری به صورت تصادفی خوشه‌ای می‌باشد. بدین منظور پرسشنامه‌ای مشتمل بر ۴ بخش سوالات دموگرافیک، آگاهی، نگرش و عملکرد تهیه گردید. تجزیه و تحلیل داده‌ها با استفاده از نرم افزار SPSS و آزمونهای آماری توصیفی و کای اسکوتر انجام شد.

یافته‌ها: میزان شیوع خوددرمانی در دانشجویان مورد بررسی بیش از ۹۴٪ بود. اطلاعات و آگاهی آنها از داروها و عوارض آن متوسط ارزیابی شد و تنها ۱۸٪ از آگاهی خوبی بهره‌مند بودند. آمار نشان داد که دانشجویان از نگرش منفی نسبت به خود درمانی برخوردارند. دسته دارویی سرماخوردگی‌ها با ۸۴٪ بیشترین و دسته دارویی اعصاب با ۱/۵٪ کمترین فراوانی را داشت. فراوان‌ترین شکل دارویی قرص‌ها با ۸۳٪ و بیشترین روش استفاده از دارو‌ها خوراکی با ۹۴٪ بود.

نتیجه‌گیری: شیوع خود درمانی در دانشجویان مورد بررسی بسیار بالا بود. در نتیجه لازم است برنامه‌ای جهت تغییر در نگرش و عادات آنها در مراجعه به پزشک هنگام بیماری تدوین و اجرا گردد.

کلید واژه‌ها: خوددرمانی، دارو، آگاهی، نگرش، عملکرد